

Äldste Donald L. Hallstrom

i presidentskapet för de sjuttios kворum

Vänd dig till Herren

Låt aldrig en jordisk omständighet göra dig andligt handikappad.

För många år sedan bevittnade jag en sorg som blev till en tragedi.

Ett ungt par närmade sig sitt första barns födelse. De var fyllda av förväntan och spänning inför denna stora händelse. Det uppstod komplikationer under förlossningen och barnet dog. Sorgen blev till förtvivlan, förtvivlan till vrede, vreden till kritik och kritiken till hämnd mot doktorn som de höll odelat ansvarig. Föräldrar och andra släktingar engagerade sig djupt och tillsammans försökte de förstöra doktors rykte och karriär. När veckor blev till månader förtärde bitterhet familjen och de vände den mot Herren. "Hur kunde han tillåta att något så hemskt fick ske?" De förkastade upprepade försök av kyrkans ledare och medlemmar att andligen och känslomässigt trösta dem och med tiden tog de avstånd från kyrkan. Fyra generationer i släkten har idag påverkats av detta. Där det en gång fanns tro och hängivenhet till Herren och hans kyrka har det under årtionden rått fullständig andlig inaktivitet hos alla familjemedlemmar.

I livets svåraste stunder finns det ofta endast en källa till frid. Fridsfursten, Jesus Kristus, erbjuder nåd genom sin inbjudan: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på

tunga bördor, så skall jag ge er vila" (Matt 11:28). Vidare lovar han: "Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger" (Joh 14:27).

Mina farföräldrar fick två barn, en son (min far) och en dotter. Efter att ha verkat på mission och gjort sin militärtjänst på Hawaii återvände min far till ögruppen 1946 för att etablera sig yrkesmässigt och uppfostra sin familj. Hans föräldrar bodde i Salt Lake City, och det gjorde också hans syster. Hon gifte sig 1946 och fyra år senare var hon med barn. Det är högtidligt för föräldrar att se fram emot när en dotter (i det här fallet enda dottern) får barn för första gången. Ingen visste att hon bar på tvillingar. Tragiskt nog dog både hon och tvillingarna under förlossningen.

Mina farföräldrar var förtvivlade. Men deras sorg fick dem genast att vända sig till Herren och hans försöning. Utan att dröja sig kvar vid hur detta kunde hända eller vem som bar skulden till det inriktade de sig på att leva ett rättfärdigt liv. Mina farföräldrar var aldrig rika, de blandade sig aldrig med gräddan av societeten, de kallades aldrig till högre ämbeten inom kyrkan — de var helt enkelt hängivna sista dagars heliga.

När de gick i pension 1956 flyttade

de till Hawaii för att bo nära sitt enda kvarvarande barn. De följande årtiondena älskade de sin familj, verkade i kyrkan, men framför allt njöt de av varandras sällskap. De tyckte inte om att vara ifrån varandra och brukade till och med säga att den som dog först fick hitta ett sätt för dem att återförenas snabbt. Strax innan de fyllde 90 år och efter att ha varit gifta i 65 år gick

de bort av naturliga orsaker med några timmars mellanrum. Som deras biskop förrättade jag deras dubbelbegravning.

Trofastheten som farfar Art och farmor Lou visade, särskilt under svårigheter, har idag påverkat fyra generationer i rätt nedstigande led. På ett direkt och djupgående sätt har det påverkat deras son (min far) och min mor, när mina föräldrars egen dotter,

deras yngsta barn, dog i komplikationer efter en förlossning. Vid 34 års ålder gick hon bort tio dagar efter en förlossning och lämnade efter sig fyra barn, från tio dagar till åtta år gamla. Mina föräldrar följde exemplet de sett i den tidigare generationen och vände sig — utan att tveka — till Herren för att få tröst.

Världen över och bland kyrkans medlemmar finns det stor glädje och stor smärta. Båda är en del av planen. Utan den ena kan vi inte känna den andra. "Människorna är till för att de skall kunna ha glädje" (2 Nephi 2:25) och "det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting" (2 Nephi 2:11) motsäger inte varandra, de kompletterar varandra. Alma den yngre beskrev hur det kändes när han vände sig till Herren med följande ord: "Min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit" (Alma 36:20).

En del dukar under av stora problem, andra förstorar småsaker. Symonds Ryder var en ledare bland campbelliterna som hörde talas om kyrkan och träffade Joseph Smith. Berörd av den upplevelsen gick han med i kyrkan i juni 1831. Direkt därefter ordinerades han till äldste och kallades att gå på mission. Men hans namn hade stavats fel på kallelsen från första presidentskapet och på hans offentliga fullmakt att predika — en bokstav var fel. Hans efternamn stavades R-i-d-e-r istället för R-y-d-e-r. Det fick honom att ifrågasätta sin kallelse och dem som hade utfärdat den. Han valde att inte gå på mission och avföll, vilket inom kort ledde till hat och intensivt motstånd mot Joseph och kyrkan. I mars 1832, när Joseph Smith och Sidney Rigdon slets ut från hemmet under natten av en ilsken pöbel och täcktes med tjära och fjädrar,

hörde man en röst ropa: "Simonds, Simonds [*sic*], var är tjärhinken?" (*History of the Church*, 1:262–263). På mindre än tio månader förändrades Symonds Ryder från ivrig ny medlem till pöbelledare. Hans andliga förfall började med att han förnärmades av att man stavat hans namn fel — en bokstav var fel. Oavsett storleken på problemet kan sättet vi bemöter det på förändra resten av vårt liv.

Profeten Joseph Smith gav oss ett mönster för hur vi kan hantera tragedi och motstånd. En uppenbarelse som han fick medan han satt i Libertys brutala fängelse gav följande gudomliga vägledning (som delvis beskrev Josephs liv fram till den stunden och som också gav honom en förvarning): Om "dårarna skall göra dig till åtlöje ... Om du kallas att genomgå provningar ... om dina fiender anfaller dig ... om du skulle kastas ned i avgrunden eller i mördares händer ... och alla elementen förenar sig för att spärra din väg, och framför allt om själva helvetets käftar spärrar upp sitt gap efter dig, så vet, min son, att allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:1, 5–7). Sedan kom den insiktsfulla frågan: "Människosonen

har stigit ned djupare än allt detta. Är du större än han?" (vers 8). Den följs av tydlig vägledning och stora löften. "Håll dig därför kvar på din väg ... Frukta ... inte för vad människor kan göra, ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet" (vers 9).

Under åren som följde fortsatte Joseph Smith att i rättfärdighet utstå ett liv fyllt av motstånd. Han gav oss följande trosfyllda perspektiv: "Och beträffande de faror som jag har kallats att genomgå, förefaller de mig mycket ringa ... djupt vatten är vad jag är van att simma i ... jag ... jublar över provningar, ty ... Gud [har] befriat mig ur dem alla, och kommer att befria mig här efter" (L&F 127:2). Josephs tilltro till sin förmåga att övervinna ständigt motstånd grundade sig på hans förmåga att alltid vända sig till Herren.

Om du tycker att du blivit orättvist behandlad — av någon (en familjemedlem, en vän, en medlem i kyrkan, en ledare i kyrkan, en arbetskamrat) eller någonting (en närståendes död, hälsoproblem, ekonomiska svårigheter, övergrepp, missbruk) — ta itu med problemen rakt på sak och med all din kraft. "Håll dig ... kvar" (L&F 122:9), att ge upp är inte ett alternativ.

Och vänd dig genast till Herren. Utöva all den tro du har på honom. Dela din börda med honom. Låt hans nåd lätta på dina bördor. Vi har blivit lovade att vi inte kommer att "uppleva någon form av lidande som inte uppslukas av glädjen i Kristus" (se Alma 31:38). Låt aldrig en jordisk omständighet göra dig andligt handikappad.

Försoningen, Jesu mest föredömliga handling, krävde av honom att han "steg ned under allt" (L&F 88:6) och led "alla människors smärta" (2 Nephi 9:21). Därför vet vi att försoningen har ett vidare syfte än att endast ge oss ett sätt att övervinna synden. Denna den största av alla jordiska handlingar ger Frälsaren makt att infria sitt löfte: "Om ni vill vända er till Herren med helhjärtat uppsåt och sätta er lit till honom och tjäna honom med sinnets hela hängivenhet, om ni gör detta, så skall han ... befria er ur trälldomen" (Mosiah 7:33).

När vi firar denna påskmorgon, låt oss vända oss till Herren, vår "klara morgonstjärna" (Upp 22:16). Jag vittnar om att han alltid kommer att upplysa vägen och sanningen och livet (se Joh 14:6) för oss, i Jesu Kristi namn, amen. ■